

Весна Алексић

ЛОВАЦ НА МАСЛАЧКЕ

Наслов

Весна Алексић
ЛОВАЦ НА МАСЛАЧКЕ

Библиотека *Свет је један*
књига седамдесет седма
прво издање

Уредник библиотеке

Дејан Беговић

Уредник издања

Анђелка Ружић

Илустрације

Александар Золотић

Лектор

Мирјана Делић

Дизајн корица

Душан Павлић

Припрема за штампу

Татјана Ваљаревић

Издавач

Креативни центар, Београд, Градиштанска 8
тел.: 011 / 38 20 464, 24 40 659, 38 20 483
www.kreativnicentar.rs
e-mail: info@kreativnicentar.rs

За издавача

мр Љиљана Маринковић, директор

Штампа

Графостил

Тираж

2.000

ISBN 978-86-529-0122-7

Весна Алексић

ЛОВАЦ НА МАСЛАЧКЕ

Креативни центар

Хоћу да знам

У нашој кући нема телевизора. То није зато што смо сиромашни, па не можемо да га купимо. Није то у питању.

– Тако смо твој отац и ја својевремено одлучили и – тачка! Шлус! – рекла ми је мама кад сам је по хиљадити пут упитала зашто га само ми немамо.

То *шлус* вам је страна реч, њу мама често користи када разговара са мном и у неким приликама ми та реч стварно одлично звучи. У вези с телевизором ми није симпатична. Мама стално понавља причу о томе како је неки филозоф још на крају прошлог века рекао да ће нам телевизор, као коза, обрстити памет. Једном сам замислила козу како брсти траву са екрана и било ми је смешно. Како изгледа памет, то нисам умела да замислим, али видим да је ситуација озбиљна чим се моја мама Сења мршти. Сења не треба да се мршти јер јој се онда на челу уреже једна бора и дуго се види њен

траг, чак и кад мама заборави на то зашто се уопште мрштила. Сења је млада и лепа и не треба да има боре, а ја треба да имам телевизор – такав сам створ. Свеједно ми је да ли би био мали, средњи или онај велики – *йлазма*. Моји родитељи су одлучили да ја растем без телевизије, а ја сам зато одлучила да ћу једном имати троје деце и да ће свако од њих у својој соби имати свој лични ТВ. То би била три ТВ-а за троје деце ... али шта ако би они били немарни и остављали те телевизоре упаљене?! Онда бих ја морала да утрчавам у собе и да их гасим, морала бих да их опомињем, а они ме не би слушали, морала бих да их грдим, а они ме опет не би слушали... И то би било напорно; три собе, три детета, три телевизора... Па сам престала да размишљам о томе. Можда ту одлуку треба оставити за касније.

Можете одмах да претпоставите да је и с мобилним телефоном слично. Ја сам једино дете које је завршило први разред основне и које нема мобилни!

Опет, не због тога што смо сиромашни, него зато што је то одлука мојих родитеља, мада она није дугорочна! Ту још постоји нека нада!

– Кад напуниш десет година, добићеш мобилни телефон! – обећала ми је мама.

Тада ће ми дозволити да проводим мало више времена и пред компјутером!

У праву сте ако сте помислили да ми то сад не допушта! Не допушта ми уопште, осим суботом,

и то свега један сат! Тада ја обично цртам и бојим у *Фойшооју*. То ми се свиђа, врло је лако, верујте ми! Једним потезом одвојим земљу од неба, додам ливаду, цвеће, огромно дрво и облачиће. Испод траве и земље нацртам чак и логе, то су вам станови за кртице и зечеве. У станове им ставим фотеље, столове, столице, креветиће. Нацртам и њих, зечеве и кртице; кртицама обавезно доцртам начаре јер оне слабо виде, па ми их је због тога жао. Мама Сења се увек одушеви, она се разуме у тај посао јер предаје цртање и сликање у дизајнерској школи. Она је строг професор, али мени увек каже: – О, ала си ти детаљна, Машо!

Свиђа јој се што сам детаљна и што уредно бојим, али је и тај програм згодан. С правим бојама и папиром деси ми се да се убрљам и намучим.

– Е, ту и јесте цака! – каже ми мама. – То је права ствар, а не виртуелна!

Тако каже.

Филмове гледамо на компјутеру. То вам је права *звер од комјутера*, како каже мама. Велики екран и добар филм. И наравно слаткиши. Кад смо гледале *Господаре Ђрсћенова*, било нам је дивно. У том филму добро је после тешких мука коначно победило зло, али сам се ја прејела штапића умочених у *нушелу*. После тога ми је било мука, мислим да је то било од *нушеле* и мама је онда кривила себе што се толико занела да није ни приметила колико се ја сладим. Њој је много

стало до тога да буде супермама и мени је некад жао што не зна да се опусти, па јој кажем: – Да будем ја теби мало мајка, а ти буди Маша!

Неколико пута је пристала на ту игру и била је толико добра и послушна Маша да је све упропастила. Та жена стварно не зна да се опусти!

Тата би с временом сигурно малчице одустао од тих страшних одлука у вези с телевизором, мобилним и компјутером, али он није више с нама на јави, тако мама стално понавља.

И не дозвољава ником да каже да мој тата није жив.

Једном је чучнула да ми то добро објасни.

То се догодило још када сам ја ишла у предшколско. Тог дана нам је у гостима био ватрогасац. Био је то тата једног Ивана. Појавио се обучен у ватрогасно одело, извео нас у двориште вртића и пред нама је запалио ватру. Онда је великим цревом које је изнео из правих ватрогасних кола угасио ту ватру. Е, тај тата је наставио да се игра с нама тако што је поново палио ватрице, ми смо их гасили и било је врло забавно. По неколико нас придржавало је црево с водом јер је оно веома тешко. Иван се све време правио важан. Није он ништа рекао, али сам ја приметила како прати тату погледом пуним поноса. И одједном сам се сетила како смо се играли тата и ја. Ми смо вам били ловци на маслачке. То цвеће нам је било важно и такмичили смо се ко ће први да угледа и

убере маслачак у трави. Сетила сам се да он више није ту и да маслачке морам да берем сама.

Када је мама дошла по мене, погледала је изложбу наших цртежа, насталих након игре са Ивановим татом. Ватра коју сам ја нацртала била је некако јадна и склепана па ми је то мама и рекла. А ја сам њој казала како сам се сетила тате и почела сам да плачем. Прво сам плакала тако да она не види, а онда сам плакала јако и брисала нос белим шалом. Е, онда је она чучнула насред пешачке стазе. Она увек чучне и гледа ме право у очи кад хоће нешто важно да ми каже, а скоро и да не мора то да ради јер је веома ситна и нема неку задивљујућу висину. Мислим да ћу врло брзо ја морати да чучнем кад буде требало нешто важно да се каже. Тог дана, по оном ветру који јој је склањао шишке с чела, она је чучнула и рекла: – Машо, ти си велика и треба да знаш! Тата није крив што нас је напустио, други су криви, други који су брзо возили и изазвали тај судар. Он тебе никад не би напустио, па немој ни ти њега. Увек га се сећај без плакања, разумеш ли? Он није волео да ти цмиздриш! У реду?

Сад бисте ви помислили да ће рећи и *илус*, али она не каже то увек!

Мало је гризла усну и прочишћавала грло и било ми је некако непријатно што она чучи ту, на стази. Било ми је тад жао маме и нисам хтела више да гњавим. Видела сам да је и она одлучила да не

плаче, а људима треба помоћи да буду одлучни јер је то добра особина. Од тог дана с ватрогасцем нисам је више гњавила о тати. Нисам јој рекла ни то да се понекад плашим да ћу заборавити како је тата изгледао. Мама не жели да се плашим било чега и ја се трудим, мада не успевам увек.

Ово што ћу вам сада испричати није бајка јер, иако је моје име из бајке, а њега ми је дао управо тата, ја за њих и не марим много. У свим бајкама, већ у уводу, у првих неколико реченица, сазнате да неки принц или принцеза нема тату (ређе) или маму (чешће). И као да то већ није сасвим довољно, направи се толико грдних невоља приде... Обавезно је ту нека ужасна аждаја или нека злобна особа с надљудским моћима и онда, док се све срећно не разреши, силно се насекирате. И кад се већ толико много изнервирате, наступа оно бла, бла, бла ... и дође срећан крај!

Ја ћу вам испричати једну сасвим обичну причу која је почела оног дана кад је мама дошла с ковертом у руци и рекла: – Погоди шта је ово! Позив за школу, лепотице!

И цело то поподне брисала је прозоре као да ће школа бити у нашој кући, па је важно да кућа буде чиста. И певала је уз појачану музику, певала је целог дана са оним Цанетом из *Парџибрејкерса*, и то ону песму: *Хоћу да знам куда води овај њуџ мена и живоџ мој...* А ја сам мислила, мене пут води у школу, чему се и не радујем много, а што се

музике и певања тиче, добро сам прошла тог дана, могла је да буде и *Никиџа*! *Никиџа* вам је песма Елтона Џона и то је мамина омиљена песма, тако јој чак и телефон звони.

Мама откида на ту *Никиџу*! Она не воли да тако кажем, тако говоре мангупи, каже она, али како да вам боље објасним колико воли ту песму, коју ја чак и не разумем?!

Е, тај дан памтим, јер тада почиње прича коју ћу вам испричати, а то је прича о мом другу Јанку, ког сам упознала првог дана у школи, првог дана у првом разреду, а то вам је значајан дан који сигурно сви памтите.

Јанко је само мени хтео да пружи руку и да стане у ред. То вам је онај важан ред кад улазите на први час и растајете се с родитељима. То вам је онај дан кад су све мајке, сви очеви и све бабе узбуђени и дотерани, кад вам машу као да се растајете заувек, кад им звоне мобилни телефони као луди, а они их искључују јер им је важно да не пропусте ни трен од те свечане колоне која улази у учионицу...

Још један важан податак: ни Јанко нема мобилни телефон!

Маша се не боји ничега – ни мрака, ни олује, ни миша, ни змије. Она има само један велики страх, о којем не сме никоме ништа да каже, чак ни мами. Боји се да ће заборавити тату, који ју је научио да лови маслачке.

Машин најбољи друг зове се Јанко и седи с њом у клупи. Он је у почетку био помало необичан. Био је страшно љут и није желео ни са ким да разговара, чак ни с Машом. Уз помоћ мама Сење, тета Драгојле и једне добре учитељице Маша и Јанко ће победити своје страхове и научити много тога о љубави и пријатељству.

